

Publicerad 2008-03-08 19:39 av skyddsängeln

En gammal novell jag gjorde under vintern 06. En skolgrej jag var tvungen att göra :P Älskar dock att skriva så det var inget problem. vintern 06? Hur gammal var jag då egentligen? .. 14 :O Omg det var ett tag sen xD hoppas den fortfarande är läsbar :/

Le fugue

<I>Klackarna ekade mot marmorgolvet. Den stora salen var vackert utsmyckad med målningar och träkors. De var avbildningar med inspiration ur bibelns berättelser. Ljuset från solens första strålar silade sig in genom de enorma fönsterglasen. Altarets snirkliga former och inskriptioner på hebreiska i det mörka träet gjorde den mäktig. Hon såg på altaret, stannade upp en stund och mumlade en biblisk fras på hebreiska. Kyrkans tysthet bröt hon än en gång när stilletklackarna träffade marmorgolvet. Hon såg sig om för att försäkra sig om att ingen såg på och böjde sig sedan ner framför altaret.

"Fader jag har syndat" </I>

"Inspektör Lincoln!" ropade reportrarna efter henne

En flyktig tanke att hon kanske skulle slippa reportrarna om hon var epileptiker flög hastigt förbi i hennes tankecentrum medan kamerornas blixtar förblindade henne. I morgondagens nyhetstidningar skulle den fulaste bilden på henne pryda framsidorna och fotografen som tagit bilden skulle hyllas. Hon hatade kameror.

Hennes långa nästan vita ben tog henne därifrån med snabba hastiga kliv. Det korpsvarta håret böljade på ryggen när hon gick.

"Inspektör Lincoln! Har du någon kommentar på fallet Elisabeth Ragni?"

Hon vände sig om mot den efterhängsna reportern och log ett framtvingat stelt leende. Ett leende som hade stark undertext av ogillande men hon pressade ändå fram det.

"Istället för att stå här och svara på era frågor har jag ett fall att lösa"

En bil signalerade till henne och hon stegade förbi reportrarna och satte sig i bilen.

"Du skötte dig bra som vanligt Heather" sade mannen som satt i baksätet. Han var i 30 års åldern och hade en inte allt för kraftig kroppsbyggnad. Han hade tjockt kastanjebrunt hår och gröna ögon. Utan att bry sig om komplimangen såg hon allvarligt på honom.

"Något nytt om fallet, Robert?"

"Rättsläkarens team är där just nu" svarade han van som han var vid hennes abrupta sätt.

"Och...?"

"De ringde för tio minuter sen och bad oss åka dit" Han tittade på hennes ansikte som fortfarande hade samma pokerface som tidigare och fortsatte

"Ben tyckte att du borde se det som han hittat" Hon nickade

"Då kanske det är något intressant för en gångs skull" hennes leende blottade hennes vita tänder och Robert rös. Hon log inte ofta och nu förstod han varför.

Den mäktiga kyrkan tornade upp sig framför dem. Duvorna på gården, som pastor Riley tog hand om, flög iväg mot himlen när de kom.

Gruset knastrade under deras skor när de gick mot kyrkan.

”Har kyrkan alltid sett lika enslig ut?” undrade Robert medan han såg på kyrkan.

Det var en gammaldags kyrka gjord av sten. Längst upp på byggnaden fanns ett noga utsmyckat stenkors.

Heather tryckte upp den tunga träporten och gick in med Robert efter sig.

De såg en församling kriminaltekniker runt vad som antagligen var kroppen.

En ganska rund man med en kraftig mustasch kom fram till dem.

”Nå?” sade Heather till mannen. Mannen nickade mot kriminalteknikerna och tog dem sedan fram till kroppen. Kroppen var helt vit och uttorkad. Knotorna syntes tydligt och käken var vidöppen i ett stelnat skri av fasa. Ögonen var vidöppna och hade en underlig konsistens. Robert svalde och rös till. Det var en hemsk syn.

Heather verkade oberörd av synen och vände sig istället till mannen.

”Ben...?” sade hon frågande till honom. Mannen såg henne i ögonen

”Det är ett mycket exceptionellt fall” sade han med en ivrighet gömd i det allvarliga tonfallet. Han såg snabbt över kroppen och fortsatte sedan ”Det finns inte en enda droppe blod kvar i kroppen, och se här...”

Ben böjde sig ner vid liket och lyfte upp flickans hår så att sidan av hennes hals blottades. Det var två sår på halsen, två små hål. Ben ställde sig upp igen och fortsatte ”Det må låta löjligt i dina öron Heather men det är nästan som om...”

”Som om en vampyr slagit till” avbryter en mörkhyad flicka i 20-årsåldern som smugit sig fram bakom dem. Heather vänder sig mot henne men det var Robert som tog till orda först.

”Det finns inga vampyrer Somita” suckade han. Somita gav honom en ouppskattande blick men fortsatte.

”Vampyren måste ha gillat sin måltid” Hon såg mot Heather.

”Hur menar du Somita?” svarade Heather, lika entonig som vanligt.

”Att hon där hade rent blod såklart” hon nickade mot liket. ”Hon är ju ändå i kyrkan”

”I kyrkan renar man sin själ, Somita, inte sitt blod.” Hon vände sig mot Robert.

”Robert vi ska tillbaka till kontoret vi har mycket arbete att göra.”

Robert nickade och gick ut till bilen utanför. Heather följde efter honom men stannade bredvid Somita och viskade lågt.

”Vet du vad man mer renar i kyrkan?” Hon svarade på sin egen fråga innan Somita hann svara. ”Man renar sitt samvete” Hon gav Somita en menande blick och såg henne rakt in i ögonen när hon fortsatte ”Vet du varför man renar sitt samvete?” Hon böjde sig fram och väste i Somitas öra, än en gång innan hon hann svara. ”För att Vampyrer och andra onda väsen inte ska komma och suga musten ur en” Somita stelnade till och Heather log sitt fasansfulla leende mot henne och gick sedan ut genom porten. Bakom sig hörde hon hur Somita skrek efter henne och hon skrattade. Ett skratt som skulle få vem som helst att stelna av skräck, men hon visste att ingen på denna jord som hört henne skratta ännu var i livet.

<I>Det hade gått hela två veckor sedan hon senast var ute såhär mitt i natten. Ja, två veckor sen hennes senaste lilla promenad. Den gången hade hon sett en kvinna gå in i kyrkan och gått för att umgås lite med henne. Umgås, på hennes vis förstås. Hon såg upp mot månen. Om ett par nätter var det fullmåne, vackra runda fullmåne. Vinden ven och hennes korpsvarta hår döljde hennes ansikte för en liten stund. Hon kände hur smärtan i hennes tandkött dunkade och hon böjde sig ner. Skulle hon någonsin vänja sig vid smärtan? Antagligen inte. Efter så många år hade hon fortfarande inte vant sig vid det. Två av hennes tänder växte

sakta men säkert ut till spetsiga huggtänder. Hennes pupiller vreds bakåt in mot ögonlocken så att endast det vita av ögat syntes. Smärta, otrolig smärta. Sakta reste hon sig upp igen. Smärtan hade försvunnit och hon ser ut som vanligt igen. Det var bara en skillnad. Nu hade hon huggtänder.

Hon såg upp mot det gamla huset hon var på väg till. Inte vackert precis men dystert nog för en dödsplats åt en människa. Smärtan av att få huggtänderna var alltid värt det i slut ändan. Att se deras skrämde ansikten var hennes enda nöje numera. Hon skrattade åt sig själv. Det var löjligt, hon betedde sig som en mänsklig massmördare, men hon älskade det. Blodet hade slutat smaka, hon drack det bara för att överleva. Hon såg upp mot vindsfönstret och klättrade vigt uppför stuprännan. Väl uppe sparkade hon upp det stora vindsfönstret och klättrade in. Snart, mycket snart. Hon log elakt och gömde sig bland skuggorna.</I>

Natten lade sig över staden med sitt mörker. De kala grenarna avtecknade sig mot den upplysta himlen och gav ett kusligt intryck. Regnet öste ner och vinden ven i träden. En trädgren knackade på ett vindsfönster och hela huset knakade av blåsten. På nedervåningen satt Somita vid sitt skrivbord och läste en bok. Två veckor hade gått sedan kroppen i kyrkan hittades. Hon hade följt utredningen av fallet. Liknande mord hade skett tidigare. Alla på kvinnor, på olika platser i staden. Blodet hade sugits ut ur deras kroppar och lämnat dem vätskelösa. Ingen av fallen hade kunnat lösas. Plötsligt suckade hon och lade ifrån sig boken. Hon mumlade något för sig själv och reste sig upp för att gå till köket. En plötslig duns från vinden fick henne att ändra sin kurs till vinden. Av ljudet att döma antog hon att vindsfönstret blåsts upp av den starka vinden och hon gick för att stänga det. Vindstrappan knarrade när hon gick upp för den. Hon öppnade en liten trädörr och fick ducka för att inte slå huvudet i dörrkarmen. Vindsdörren slog hastigt igen bakom henne och hon hoppade till.

"Det måste vara ett vinddrag" mumlade hon för sig själv och gick vidare. Hon tog sig fram mot fönstret och stängde det. Något inom henne suckade av lättnad när hon låste fönstret. Hennes teori hade besannats, trodde hon. I ögonvrån såg hon en skugga röra sig och hon vände sig om mot den. Hon kände rädslan sakta komma krypande.

"Hallå?" ropade hon mot hörnet där skuggan rört sig, mest för att tysta ner sin egen rädsla. En skepnad rörde sig mot henne och hon pustade ut.

"Jasså det är bara du" skrattade hon. Skepnaden gick närmare henne.

"Ja det är bara lilla jag" sade hon med en för Somita välbekant röst.

Somita såg på henne. Det var någonting som var annorlunda med henne men hon kunde inte sätta fingret på det. Somita hoppade till när en trave böcker bakom henne ramlade i golvet. Hon suckade och vände sig om för att plocka upp dem.

"Så vad gör du här?" frågade hon skepnaden.

"Åh, det vanliga bara" svarade skepnaden och gick ljudlöst närmare henne.

Somita travade upp böckerna i en prydlig hög igen men rädslan i hennes mage ville inte lägga sig. Plötsligt slog det henne.

"Hur kom du in?" undrade hon och vände sig om precis i tid för att se hennes gäst le.

"Genom fönstret såklart" En blixst lyste upp rummet och skepnaden syntes tydligt. Det var en kvinna och hon stod precis framför Somita. Kvinnans huggtänder syntes tydligt i hennes leende och Somita ryggade tillbaka. Kvinnan skrattade elakt och tog ett stadigt grepp om Somita.

"Vad gör du?" frågade Somita med en skakig röst. Hon försökte behålla lugnet och såg kvinnan i ögonen

trots att hennes kropp ville springa därifrån. Kvinnan log.

"Om du skriker kanske någon hör dig" viskade kvinnan och visade än en gång sina huggtänder. Den krypande rädslan sköljde över henne i form av panik. Hon måste därifrån! Hon började kämpa för att komma loss men kvinnans grepp om henne var stadigt. Plötsligt kände hon en otrolig smärta i sidan av halsen när kvinnan borrade in sina huggtänder genom hennes skinn. Hon skrek av smärta. Djupare borrade kvinnan in sina huggtänder och sakta kände Somita hur hennes energi försvann. Hon kunde se sig själv bli blekare och blekare i den dammiga spegeln på andra sidan rummet. Smärtan ilade genom kroppen. Hon andades hastigare och kände hur hjärtat slog fortare. Världen snurrade, huvudet kändes som om det höll på att sprängas. Hon gav ifrån sig ett skri av fasa och sedan hördes bara regnet som smattrade mot taket. Kvinnan släppte ner den livlösa kroppen på golvet. Lite blod rann sakta ut från hennes ena mungipa och hon log mot kroppen.

"Sov sött, Somita"

Några dagar senare på morgonen var det full uppståndelse runt Heather Lincolns hus. utanför dörren flockade sig reportrar och fotografer som ville få en bild eller en intervju. Ännu iförd nattlinne banade hon sin väg fram genom trängseln för att gå till sin granne och kollega Robert. Reportrarna flockades även runt hans dörr och hon suckade.

"Klockan är inte ens sex. Har ni inga liv, jävla blodsugare" muttrade hon för sig själv och knackade på Roberts dörr.

Robert öppnade dörren efter ett antal knackningar. Han hade rufsigt hår och en morgonrock på sig. Hans ansiktsuttryck skvallrade om att han precis vaknat. Innan han hunnit fråga vad som stod på bländades han av kamerornas blixtar. Han suckade, lika morgontrött som Heather. Heather såg på honom och nickade sedan mot folkmassan nedanför trappan.

"Gör någonting åt dem där" sade hon och gick förbi honom in i hans hus.

Hon gick hastigt förbi spegeln i hallen och in i köket. Hon tog fram en kopp och satte igång kaffebyggaren. Kaffebbyggaren droppade omsorgsfullt ner vatten i kaffefiltret fyllt med kaffepulver. Det färdiga kaffet droppade ner i kaffekannen under. Hon drog ut en stol och satte sig vid köksbordet. Medan hon väntade på att kaffet skulle bli klart såg hon ut genom fönstret när Robert försökte schasa bort reportrarna och fotograferna. Det var en underlig syn. De övermannade honom totalt när han försökte mota bort dem snällt. Plötsligt brast hans tålamod och han började skrika åt dem att dra därifrån. Så var det alltid. Journalisterna lyssnade inte förrän man tog till hårdhandskarna men som alla andra människor tog de illa upp. Det var bara en sak som var skillnaden: de skrev om det i tidningar för att få en att framstå i sämre dager. Hon suckade och reste sig upp. Kaffet var färdigt och hon hällde upp det i sin kopp. Robert som hade tröttnat på Journalisterna slängde igen ytterdörren efter sig och kom in i köket.

"De är som blodiglar!" utbrast han.

Hon svarade inte utan tog en klunk kaffe. Han muttrade för sig själv och såg mot kaffekannen.

"Finns det kaffe till mig också?" frågade han och såg på Heather.

Hon såg på honom med en blick som sade "dum fråga". Han suckade och muttrade något om själviska kvinnor när han satte igång kaffebbyggaren än en gång för att göra kaffe.

När de fått i sig sin frukost fick de reda på vad morgonens intensiva förföljelse av journalister och fotografer handlade om.

"Är Somita död!?" skrek Robert. Heather såg på honom med en likgiltig min som om det inte spelade någon som helst roll. Robert hade aldrig sett något liknande. Under de två år han hade jobbat med Heather hade inget dödsfall någonsin fått henne att röra en min.

"Lugna dig Robert"

"Hur kan du vara så lugn!?" skrek han och spottet flög ofrivilligt ur hans mun. Hon såg iskallt på honom och tog fram mobilen.

"Om blickar kunde döda..." tänkte han och tystnade. Heathers fingrar rörde sig snabbt och vant över mobilens knappar när hon slog numret och tog mobilen till örat.

"Ben det är Heather. Vi är på väg."

Hon lade undan telefonen och såg ut genom bilrutan.

"Bara en dag kvar, sen är jag fri" tänkte hon och suckade. "Bara en dag till..."

Runt Somitas hus var det fullt med bilar. Polisen var där, rättsläkare var där, reportrar och fotografer var där. Polisen hade satt upp gula band runt byggnadens tomt för att hålla allmänheten borta. Utanför de gula banden stod en hel folkmassa för att se vad som stod på. Heather och Robert lyfte upp de gula banden och gick in på tomten. Ben stod vid dörren och vinkade in dem.

"Vad bra att ni kom redan nu" sade han och började leda dem uppför trappan. De följde honom upp för trappan och duckade för att inte slå i huvudet när de gick igenom vindsdörren. De hade inte hunnit göra mycket med kroppen ännu. Den låg i ett hörn som om den bara släppts till marken som en docka. Kroppen var i samma tillstånd som den för två veckor sedan. Kroppen av Elisabeth Ragni som hittats i stadens kyrka. Ben såg allvarligt på Heather.

"Som du vet har alla offers kroppar varit i samma tillstånd" sade han och Heather nickade. "och mördaren verkar bara ge sig på kvinnor och..." fortsatte han och Heather nickade än en gång.

"Och?"

"Det verkar som om den här mördaren endast slår till vid ett fåtal tillfällen..."

"Nymåne, fullmåne och när månen är halv..." konstaterade hon.

"Jasså du hade redan kommit fram till det" sade han förvånat. Hon svarade inte utan gick till fönstret.

Robert hajade till när han hörde konversationen.

"Det är ju i morron!" Ben såg på honom och Heather vände sig om mot honom med ett av sina sällsynta fasansfulla leenden.

"I morgon är det fullmåne"

<I>Natten tornade upp sig och fullmånen lyste med sin prakt. Poliser var runt varje gathörn i förberedelse för att skydda alla kvinnor i staden. Hon kunde inte annat än skratta åt dem. De små fjuttiga varelserna trodde att de kunde stoppa henne med pistolskott. Hon gick över gatan och såg till att alla poliser var på sin plats. Det var allt ironiskt. De hade sin mördare rakt framför näsan men de såg det inte. De trodde att hon var en av dem, att hon var en människa precis som de. Hon gick in genom dörren till sitt hus och slängde igen dörren precis som hon brukade. Kråkorna på taket flög iväg och blev silhuetter i månens sken. Hon

gick upp för trappan och in i sitt sovrum. Den sista fullmånen. Hon skulle försvinna från den här staden, den här världen. Ingen skulle hitta henne. Hon log och kände för första gången på flera tusen år hur glädjen spred sig inom henne. Människorna kallade det att dö, men hon var inte rädd. Hon skulle bli fri.</I>

Robert gick mot Heathers hus nästa morgon. Inget mord hade skett under natten. Ingen hade rört sig på gatorna förutom polisen och han kände sig stolt. De hade överlistat mördaren.

"Heather hörde du nyheten?" sade han och gick in genom hennes olåsta dörr. Som vanligt svarade hon inte och han gick upp för trappan mot hennes rum där hon brukade sitta.

"Heather?" sade han och öppnade dörren. Tomt. Han gick in i rummet och såg sig omkring.

"Heather?" ropade han och letade i rummet efter henne. En krypande känsla av rädsla smög sig på honom och han började springa runt i huset och leta efter henne. Något var fel, han bara visste det.

"Heather!?"

Han letade i hela huset, utan resultat. Han skrek hennes namn och letade efter henne i hela staden men hon var borta. Vinterns första snö började falla och molnen skymde himlen. Kråkorna som brukade sitta på hennes tak var borta och hennes hus var ensligt tyst. Trots att han redan vetat det när han gått in i hennes tomma rum. Kanske redan långt innan han gick in i hennes hus. Han stannade upp och slutade leta, lät det sjunka in. Han skulle aldrig se henne igen. Hon var borta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren skyddsängeln med Poeter.se id #21903 innehar upphovsrätten